FOTBALIŞTII ÎN ALTE ROLURI

Stratul de nea, aşternut peste întreaga ţară a acoperit şi dreptunghiurile (magice!) de gazon. Este vremea schiului şi a săniuşului, a patinajului, a sporturilor care se desfăşoară în săli sub jetul de aer cald al ventilatoarelor. Dar fotbalul? Sportul acesta care ne entuziasmează şi ne întristează opt-nouă luni pe an, care ne răpeşte liniştea duminicală şi ne face să stăm ore întregi pe caniculă, pe ploaie sau pe frig în aşteptarea unui gol — hibernează oare? Cunosc răspunsul. Oricare dintre pasionaţii driblingului lui Dumitriu II, al şuturilor năprasnice trase de Ionescu sau Mircea Dridea sau al acurateţii jocului lui Nelu Nunweiller îmi vor spune pe nerăsuflate că „olimpicii" sînt în America de Sud, că „tineretul" descoperă cărările Africii, că Dinamo Piteşti a făcut doar escală la Bucureşti între Marsilia şi Beirut, că alţi şi alţi fotbalişti îşi pregătesc bagajele pentru a migra spre... ţărmuri mai calde. Ştiam şi eu toate aceste lucruri, încă înainte de a le... scrie. Întrebarea se referă însă la restul actorilor acestui perpetuu recital care este fotbalul. Ce fac ei în după amiezile acestor zile? Şi posturile în care i-am găsit vor fi pentru mulţi dintre cititori inedite. Pentru că ne-am obişnuit să-i recunoaştem pe fotbalişti numai în „exerciţiul funcţiunii", uitînd uneori că în afara celor 90 de minute sînt şi ei — ca şi noi — oameni obişnuiţi, cu îndeletniciri obişnuite, cu pasiuni. obişnuite.

Iată de ce într-una din aceste zile cu viscol am plecat prin Bucureşti să-i caut pe fotbalişti, să-i... chestionez. O primă constatare: toţi — dar absolut toţi — acordă o deosebită importanţă pregătirilor pentru returul campionatului. Socotind că această subliniere a elucidat „problema pasiunii nr. 1", pot să trec la... următoarea.

Un virtuos al patinajului

După epigrama publicată sîmbătă în „Sportul" m-am dus să-l găsesc pe Mîndru — portarul echipei Progresul — la bazinul Floreasca. Am făcut însă drumul degeaba. Erau acolo şi Cristina Balaban, şi Anghel Soptereanu, erau şi copii care abia acum se avîntă în... larg, dar Mîndru lipsea. M-am lămurit mai tîrziu, cînd l-am întîlnit la... patinoar.

— A fost o simplă întîmplare faptul că unul dintre gazetari m-a găsit la bazin jucînd polo. Pasiunea mea sportivă nr. 2 este patinajul.

— Atunci să stăm de vorbă despre patinaj...

— Am să vă rog să aveţi amabilitatea de a mă păsui încă puţin.

Mîndru patinator

Programul meu de patinaj mai cuprinde doar cîteva minute.

Şi Mîndru a făcut o largă voltă pe gheaţă, a înconjurat în viteză patinoarul (l-ar fi putut invidia, pentru viteză, şi Pîrcălab), apoi, a executat cu multă măiestrie cîteva „figuri". Cît timp am fumat o ţigară şi-a încheiat... evoluţia pe gheaţă şi a revenit, amabil, să-mi stea la dispoziţie pentru un scurt interviu.

— Aşadar, patinajul...

— ...este o veche pasiune a mea. Aveam doar 8—9 ani cînd am început să patinez. De ziua mea, tata mi-a făcut cadou o pereche de patine cu cheie. În aceeaşi iarnă am amenajat, în cartier, un patinoar şi, împreună cu colegii, m-am apucat să joc hochei. Era foarte apropiat de fotbal...

— Prin aceasta înţeleg că de la aceeaşi vîrstă datează şi pasiunea pentru fotbal.

— Greşiţi. Ea este cu mult mai veche. La vîrsta de doi ani în loc să arunc mingea cu mîna am lovit-o cu piciorul... Şi eu socotesc că de atunci am dovedit... veleităţi fotbalistice!

— Apropo, la hochei ai jucat tot în postul de portar?

— La început da. Am primit însă într-o zi un puc în obraz şi... am trecut la înaintare. De fapt, hochei am jucat cu intermitenţe. Fiind la acest capitol, voi aminti doar că în 1953 m-am pregătit o vreme cu formaţia de hochei Steagul roşu Braşov. Dar, antrenorul Silviu Ploeşteanu n-a vrut să aibă... emoţii şi mi-a interzis să joc în meciuri de campionat.

— Şi, atunci, care ramură a patinajului v-a plăcut mai mult?

— Viteza. În anul 1952 am cîştigat titlul de campion absolut de juniori al Capitalei. La finala pe ţară de la Cluj (am concurat, însă, cu patine de hochei!) am cucerit medalia de bronz.

— Avem de-a face, deci cu un virtuos?

— Exageraţi. Îmi place să patinez şi o fac în fiecare sezon. Acesta este adevărul!

Maestru al artei culinare

De cînd s-a căsătorit, Dan Coe vădeşte o deosebită atracţie pentru arta.. culinară. Şi nu numai pentru „ochiul" aparatului de fotografiat. Numai cine n-a mîncat o friptură pregătită de Dan şi n-a gustat delicioasa garnitură de... cartofi prăjiţi se mai poate îndoi. Cărţile de specialitate, sfaturile mamei şi ale soţici l-au condus spre o adevărată măiestrie. Cineva îmi spunea (în glumă, fireşte) că dacă Dan şi-ar servi adversarii înainte de meci, Rapidul ar cîştiga etapă de etapă, într-atît ar fi de... îmbuibaţi.

Aceasta ar fi o pasiune. La Dan Coe, pentru a completa imaginea... extrasportivă, trebuie vorbit însă şi despre pasiunea lui pentru citit. Îi plac îndeosebi cărţile de aventuri. **„Doamna în mov", „Enigma profesorului Rebegea", „Vulpea simte capcana"** — iată numai cîteva dintre cărţile „forfecate" în ultimele zile. **Jules Verne, Wells, Beleaev** au, de asemenea, „exponate" în biblioteca vajnicului apărător al buturilor rapidiste.

Poate de aici şi apropierea pe care-o fac giuleştenii între... „omul invizibil" şi Dan...

Dan Coe pe post de... bucătar

Febra examenelor

— Servus Nelule! Încotro aşa grăbit?

— La examene...

★

— Alo! 51 — 33 — 27?

— Da. (Voce feminină).

— Aş vrea să vorbesc cu Nelu Nunweiller.

— Îmi pare rău, dar nu este acasă.

— Nu ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

— Este la un coleg, învaţă pentru examene...

★

Întîlnire cu antrenorul federal Nicolae Petrescu.

— Dv. mă veţi scoate precis din încurcătură. Îl caut pe Nelu Nunweiller şi nu dau de el. Ne-am văzut în fugă acum cîteva zile cînd mi-a spus că se duce la examen.

— Avea dreptate. Îl găsiţi în fiecare zi la Institutul de Cultură Fizică. Acum sînt examenele la fără frecvenţă şi el este în anul II...

— Vă mulţumesc. Fug acolo!

★

Pe una din sălile I.C.F.-ului îl zăresc pe... Lică Nunweiller.

— Cred că am încurcat... treburile.

— De ce?

— Îl căutam pe Nelu. Mi s-a spus că este la examene la I.C.F. Probabil că din cauza asemănării v-au confundat.

— De loc. Este şi Nelu aici, sînt şi eu, este şi Radu.

— Tot nu înţeleg...

— Simplu: Radu este în anul I, Nelu în anul II şi eu în anul IV.

— Şi vin şi... ceilalţi!

— Probabil. Deocamdată sîntem noi trei.

— Dacă nu mă înşel, Nelu este cel mai vîrstnic.

— Ştiu la ce vă referiţi. Eu am fost însă cel care am deschis pîrtia spre I.C.F., aşa cum Nelu a deschis-o pe aceea spre fotbal.

— În ambele cazuri începutul a fost de bun augur.

— Da. Acum vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să intru la examen.

— Şi pe Nelu unde-l găsesc?

— Tot acolo...

Dar nu numai la Bucureşti se învaţă. În sesiunea actuală de examene, în toată ţara se găsesc fotbalişti în faţa profesorilor sau se pregătesc să fie ascultaţi. La Ploieşti am întîlnit în jucătorul Roman un elev harnic din ultimele clase ale şcolii medii.

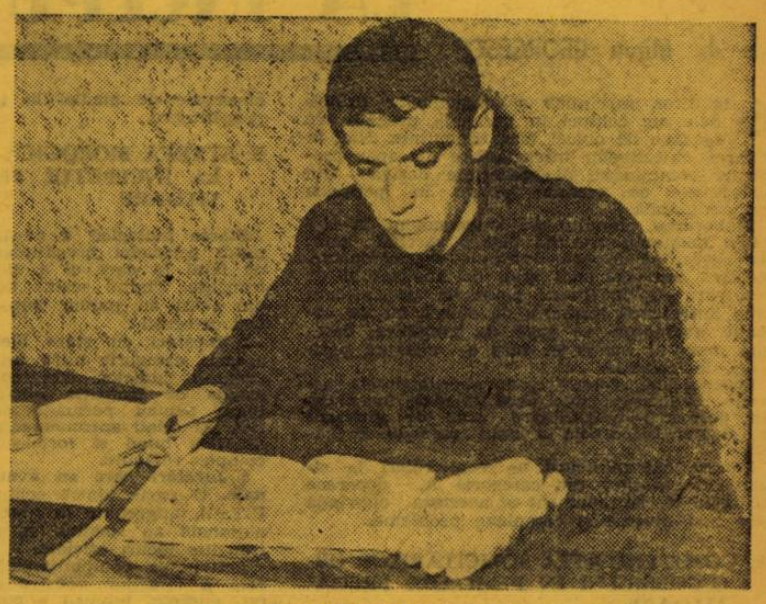

Roman învaţă de zor

Dragostea pentru copii

Mulţi dintre fotbaliştii familişti au copii, căsnicii în care **„cel de al treilea"** este fericirea tinerilor părinţi. De obicei, fiecare fotbalist îşi doreşte băiat pentru a-l face, desigur, fotbalist şi încă un fotbalist mare, **„mai mare"** decît tăticu. Dar, soarta îi mai dezamăgeşte cîteodată şi, totuşi, ce fericiţi sînt Popa, N. Georgescu, sau Datcu care au fetiţe.

M. Ionescu are ceea ce şi-a dorit. Băiat. A început mai de mult antrenamentul pentru a-l face, bineînţeles, tot portar, iar acum pe timpul iernii joacă „fotbal" în casă, aşa cum îl vedeţi pe coperta revistei noastre.

Nu-i putem enumera pe toţi „taţii" jucători de fotbal, dar nu putem să nu-l amintim pe Deliu, de curînd tată, pe care l-am găsit, aşa cum îl vedeţi în fotografie, pe post de... mamă şi fără îndoială că este invidiat de alţi fotbalişti care vor fi în curînd în aceeaşi postură.

Un tată model, Deliu

„Amorezul" Thaliei

Pe Jenei — fotbalistul care a făcut un excelent sezon pe linia... Maginot, dar, din păcate, nu s-a impus şi atenţiei selecţionerilor — l-am găsit stînd liniştit într-unul din fotoliile... Teatrului de Comedie din Capitală. Nu este nimic extraordinar că un om ocupă un loc într-o sală de teatru, urmărind un spectacol. Deosebit era, însă, faptul că nu avea loc un spectacol ci doar o obişnuită... repetiţie.

— Este vorba de o pasiune particulară pentru repetiţiile ce au loc în sala Teatrului de Comedie sau... pentru teatru în general?

— Răspunzîndu-vă cu o glumă, aş putea să vă spun că nu este vorba de o pasiune pentru teatru, ci pentru... actriţe, pentru una în special: Vasilica Tastaman... Jenei. Lăsînd gluma la o parte, vă voi mărturisi că teatrul mă pasionează. Există, după părerea mea, o relaţie între ceea ce se întîmplă pe o scenă de teatru şi pe terenul de fotbal: spectacol, acţiune, intrigă şi, bineînţeles, deznodămînt. Pentru un singur lucru îmi este necaz: protagoniştii, cum spuneţi dv. din teatru cunosc încă din momentul ridicării cortinei, ceea ce se va întîmpla, replica... adversarului, clipa în care va veni deznodămîntul. Ce-aş da să ştiu şi eu, în timpul meciului, replica adversarului şi mai ales... deznodămîntul!

Doriţi, desigur, o explicaţie în legătură cu prezenţa mea la repetiţiile pieselor „Capul de răţoi", „Troilus şi Cresida", „Şeful sectorului suflete" etc. **În toate joacă şi Vasilica. Cum ea vine adesea la antrenamentele echipei Steaua, eu... N-aş vrea să credeţi că pasiunea pentru teatru poartă data de pe... verighete. Ar putea să-mi fie martori prietenii mei din Arad cu care mi-am petrecut multe seri în sălile de teatru.**

În „drumeţia" mea am stat de vorbă cu mulţi fotbalişti. Am descoperit pasionaţi cinefili, colecţionari de timbre şi vederi, oameni care încearcă să aştearnă pe hîrtie gînduri, amintiri. Aş putea spune că a fost deosebit de instructivă această discuţie despre a doua pasiune. Mă simt obligat să fac o paranteză, fiindcă mulţi probabil se vor întreba de ce nu am vorbit despre activitatea profesională a „eroilor" mei: s-a scris atîta despre acest subiect încît nu cred să mai existe iubitor al fotbalului care să nu ştie cînd şi-a luat Zoli Ivansuc doctoratul, la ce întreprindere lucrează inginerul Mircea Dridea sau cîtă pasiune depune pentru meseria aleasă inginerul zootehnist Deliu. Continuîndu-mi ideea, voi spune că cercetarea celei de a doua pasiuni mi-a relevat seriozitatea cu care cea mai mare parte dintre ei privesc viaţa de familie, discernămîntul cu care-şi aleg mijloacele de distracţie.

HRISTACHE NAUM